

подъ да даваше животъ и здраве на неспособния Исакъ. Презъ неговото царуване българитѣ можеха спокойно да освободятъ всичкитѣ земи на Симеоновата държава.

Съ довольно око, Асѣнь обгрѣщаше ширнитѣ поля на плодната си земя, косенитѣ ливади, тъмнитѣ гори, натрупанитѣ златни крѣстци, брѣмналитѣ несмѣтни кошарища, дългитѣ редици отъ огромни прѣстени купове пълни съ просо, отрупанитѣ съ обиленъ плодъ лози и врѣтожади... Навсѣкѣде по пѣтя му се стичаха радостно приветстващи хора. Овчари слизаха отъ планинскитѣ си катунѣ, отроци и парици напущаха стаситѣ, заселкитѣ и млинитѣ си, клирици оставяха мѣнастиритѣ, технитари и търговци градоветѣ — за да поздравятъ съ цвѣтя, вейки, вино и храна, връщащата се победоносна войска. Отъ време на време нѣкой боляръ се отдѣляше съ опълчението си, сбогуваше се съ царъ и войводи и се отправяше за кулата си.

Конятъ на царя бѣ премѣненъ съ чулъ и поводѣ отъ багрена коприна, пленени при Верея.

— Какъ бърже минава времето . . . Вече петъ години отъ оня день, когато се връщаме отчаяни и оскърбени отъ Кипсела . . . Петъ години . . . Сякашъ бѣше вчера.

И Асѣнь се замисли върху това бързо изминало време на изпитания и борби, което бѣ набраздило лицето му съ дълбоки гѣнки на прижитѣ и тревогата, и преди време бѣ порѣсило коситѣ и брадата му съ сребърни кичури.

— Помнишъ ли, когато севастократоръ Йоанъ ти уда-ри плесница? — каза Петъръ.

— Исакъ разбра много добре, но само, че много късно, колко сж били прави законитѣ на ония двама прашни и жалки хемски боляри . . .

— Каква чудна орисница ни помага — се обади Иванища. Сякашъ нѣкакъвъ добъръ духъ следи за нашето добруване. Това е Солунскиятъ чудотворецъ, братя, вървайте ми!

— Когато се върнемъ, ще заповѣдамъ на майсторъ Вельо да ми направи новъ печатъ — заяви Асѣнь — отъ едната страна ще бѣде моятъ образъ — отъ другата тоя на Св. Димитъръ.